

NA DE STORM

Het was voorbij, de storm was uitgeraasd.
De lucht was blauw, de dreiging leek geweken.
Aarzelend kropen ze op 't laatst
uit hun schuilplaats van de laatste weken.

Ze keken door het felle licht verblind
naar 't het gras dat in het zonlicht lag te stomen.
Het was stil. Zelfs geen zuchtje wind
woei door de toppen van de bomen.

Al die tijd verstopt onder de trap,
zagen ze nu hun huis pas van buiten.
Geen dakpan meer over op 't dak,
de takken die staken door de ruiten.

Nu pas zag hij haar voor 't eerst in het licht -
zijn lief, naast wie hij zo lang had gezeten.
En dwars door al 't stof op haar gezicht
zag hij haar schoonheid, die hij bijna was vergeten.

En in de koele schaduw van de bomen
vielen ze omstrengeld in het mos.
Dit hadden ze bijna niet durven dromen.
En hij fluisterde 'Ik laat jou nooit meer los'.

NA DE STORM

September 2017 werd Sint Maarten getroffen door de orkaan Irma. Beelden van radeloze mensen voor hun verwoeste huizen verschenen op alle media. Datzelfde najaar was ook de tijd dat mijn vrouw, Ilse Iseger, leek te genezen van leukemie. Na een verschrikkelijk ziekenhuistraject dat in april was begonnen, dachten we echt dat de ziekte bedwongen was. Dat was ónze storm, en dat is waar dit lied eigenlijk over gaat. Helaas bleek ons optimisme voorbarig. Eind november ging het helemaal mis met de kankercellen. De storm bleek helemaal niet voorbij. Een maand later ging Ilse alsnog dood.

Na de storm is voor mij desondanks een troostrijk lied gebleken: een ziekte, een storm, een oorlog – alles kan van buitenaf kapot worden gemaakt, behalve de liefde.

Even een kijkje onder de motorkap: ik schreef de tekst met een a b a b-rijmschema in vijfvoetige jamben.

Een jambe is een onbeklemtoonde lettergreep gevolgd door een beklemtoonde. Dus vijf jamben is

taDUM taDUM taDUM taDUM taDUM

Engelse dichters zijn altijd dol geweest op deze ‘jambische pentameters’, van wie William Shakespeare (1564-1616) natuurlijk de bekendste was.

Shall I compare thee to a summer's day
(sonnet #18)

of

If music be the food of love, play on
(‘Twelfth Night’)

Maar we vinden ze ook in de Nederlandse literatuur

Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten (Willem Kloos, 1894)

Een nieuwe lente en een nieuw geluid (Herman Gorters ‘Mei’, 1889)

Waarom ik in al dat emotionele tumult juist koos voor zo’n rigide vorm staat mij niet meer bij. Ik wilde gewoon iets moois maken. Misschien was de behoefte aan een stevige constructie onbewust ontstaan uit vrees voor het verwoestende geweld van de storm. Misschien wilde ik dat derde biggetje zijn, dat een huisje van steen bouwde opdat de boze wolf het niet omver zou blazen. De inhoud heeft de vorm gedictieerd. ■

WIL JIJ MIJN MENING ZIEN?

Hé wil jij mijn mening zien?
Hé, hé, wil jij 'm zien?

Ik haal 'm tevoorschijn zodra er 'n kans is,
zonder argumenten, of saaie nuances.

Hé wil jij mijn mening zien?

Ik heb een mening die dwars is, een mening die staat.
Nooit is-ie slap, 'k heb 'm altijd paraat.

Hé wil jij mijn mening zien?

Ik haal 'm tevoorschijn of je wil of niet.
We zijn toch nondeju hier een democratie.

Het boeit niet of wat ik zeg goed is of fout.
Correct ammehoela - je krijgt 't ongezouten.

Hé wil jij mijn mening zien?

Je mag niks meer zeggen.
De maatschappij lijdt
aan overgevoeligheid,
maar daar heb ik schijt aan.

Hé wil jij mijn mening zien?

Vrijheid van meningsuiting (da's 't voordeel)
vergt geen kennis - alleen maar een oordeel.

Hé wil jij mijn mening zien?
Hé, wil jij 'm zien?

diarree waar de mensheid elkaar sinds de opkomst van de sociale media mee onderspuit. En dan vooral de ongefundeerdheid van de aannames waarop die snelle oordelen gebaseerd zijn.

Vrijheid van meningsuiting (da's het voordeel) / vergt geen kennis – alleen maar een oordeel

En ik moet bekennen dat ik zelf ook weleens verontwaardigd een videofragment van een politicus ongeverifieerd geretweet heb, terwijl dat achteraf vijf jaar oud bleek te zijn en in een volkomen andere context gemaakt was dan ik veronderstelde. Luikoek verspreidt zich voor je er erg in hebt.

Eigenlijk is dit lied mij door twee behoeftes ingegeven: om – zoals gezegd – mijn ergernis over de meningenlawine te uiten, maar ook om een stampend nummer met een slidegitaar en een ruige gitaarsolo te maken. ■

Als ik het sta te zingen zie ik het publiek eerst altijd even afwachtend aan hun achterhoofd krabben om te zien waar dit nummer heen gaat. Met ironie begeef je je altijd op glad ijs – voor je het weet denkt men dat je het allemaal echt meent. En daar maak ik mijzelf in de eerste regel van het eerste couplet niet echt sympathiek mee: *Wil jij mijn mening zien? Ik haal 'm tevoorschijn zodra er een kans is / zonder argumenten, of saaaie nuances*

Pas in het tweede couplet – als het te gortig wordt en de ironie geland is – zie ik de glimlach doorbreken: *Ik heb een mening die dwars is, een mening die staat / nooit is-ie slap, ik heb 'm altijd paraat*

Maar dan heeft men mij dus wel eerst zo'n 35 seconden een lul gevonden. Voor mij is het daarom toch altijd een opluchting als ik zie dat de grap is overgekomen. Natuurlijk gaat dit lied over meningen-

DE PONT NAAR NOORD

Ik ging vanavond met de pont naar Noord.
Ik wachtte achter 't station,
en toen-ie kwam liep ik aan boord.

De klep ging omhoog.
De schroeven brulden schuim.
Langzaam schoof de meerpaal weg.
De wind vatte m'n kruin,
op de pont naar Noord.

Ik stond vanavond even
op de pont naar Noord,
gevangen tussen voor- en achterstevan.
Je kan niet door.

De veerboot ploegt voort,
en jij staat stil
bij alles wat beweegt.
Da's met een brug
een groot verschil -
zo'n pont naar Noord

Waterdruppels op mijn bril,
en wolken drijven over,
en mijn hoofd wordt stil.

Telkens als ik kans zie
neem ik een kwartier vakantie
naar Noord.

Waar stokt de strijd,
waar baat geen klok en stopt de tijd,
snelt niemand haastig voort?

Elk koortsig brein, elk opgejaagd soort,
iedere stad verdient zo'n heilzaam toevluchtsoord
als de pont naar Noord.

DE PONT NAAR

Het vrije gevoel dat zo'n pont teweegbrengt ken ik bijna mijn hele leven al (ik had een oma in Amsterdam) – en ik wilde daar al heel lang een lied over schrijven. Ik wist alleen niet hoe ik moest beginnen. Totdat een buurvrouw een keer op Facebook berichtte: 'Ik ging vanavond met de pont naar Noord.' En daar was mijn eerste zin! De eenvoud van die woorden zette mij aan tot schrijven en stuurde mijn gedachten ook rechtstreeks naar wat dat nou eigenlijk precies is, wat die pont met je doet: de pont is eigenlijk een drijvende yogamat. Instant-meditatie midden in de hectiek van de stad. Dat weet ik nu beter dan voordat ik het schreef – en dat is ook een van de redenen waarom liedjes schrijven zo'n voldoening geeft: het ordent je gevoelens en gedachten.

*Iedere stad verdient zo'n heilzaam
toevluchtsoord
als de pont, de pont naar Noord.*

De muziek lijkt geheel ingegeven door de inhoud van het liedje: het doorlopende gitaartokkeltje verklankt de golfjes van het IJ die tegen de boeg klotsen, de losse pianonoten van Benjamin Rheinländer (*what's in a name*) spatten als glinsterende druppels tot vlak boven de horizon, en in de dansende basnoten van Phaedra Kwant hoor je de vette stadsmeeuwen die langs de boot over het water scheren en plotseling op ooghoogte opdoemen. Niet dat ik Phaedra vroeg om er dansende zeemeeuwen bij te bassen – maar zo is het intuïtief elkaar wel allemaal gaan aanvullen. En daar maakte filmer Hessel Stuu trouwens ook nog een prachtige clip bij (zie de QR-code hieronder)! ■

LIEGEN KAN ZE NIET

Ze heeft geen dubbele agenda, geen kaarten in d'r mouw.
Ze is misschien niet altijd consequent, maar ja, ze is een vrouw.
Ze kan lachen om niks, huilen zonder verdriet.
Ze kan razen zonder reden, maar liegen kan ze niet.

Als ze de waarheid zou verdraaien hield 't geen seconde stand.
Haar blik zou haar verraaien, ze viel blozend door de mand.
Ze is er te chaotisch voor. Haar hoofd is een vergiet.
Ze kan soms overdrijven, maar liegen kan ze niet.

Al ze lijkt inderdaad soms
een tikkeltje gestrest,
roept ze woorden in haar slaap
die ik niet kan verstaan,

en soms vraag ik me af
wie haar zo laat nog sms't.
Maar dat gaat mij dan volgens haar
geen sodemieter aan.

Soms moet ze 's avonds plots de stad in, met een vriendin naar 't café.
Komt ze thuis, gelijk het bad in. Was 't leuk? Ja, 't was oké.
Heeft zij dan soms een ander? Nee, hoe kom je daar nou bij!
Hoe kan je zoiets denken? Nee, ze houdt alleen van mij.

Als ze de waarheid zou verdraaien hield 't geen seconde stand.
Haar blik zou haar verraaien, ze viel blozend door de mand.
Ze is een open boek. Wat je krijgt is wat je ziet.
Ik ken haar als mijn broekzak. Nee, liegen kan ze niet.

LIEGEN KAN NIET

Dit lied heeft zichzelf geschreven. Op een onbewaakt moment schoot de eerste regel zomaar door mijn hoofd. Ik had geen idee waar dit heen zou moeten gaan.

Ze heeft geen dubbele agenda, geen kaarten in d'r mouw

Een lekker *percussief* zinnetje, vond ik wel. Alsof er een trommeltje roffelt. Als je het hardop leest, hoor je wat ik bedoel.

**“ZELF ZOU IK HIER ECHT
NOOIT EEN NUMMER
OVER SCHRIJVEN.
MAAR HET LIED
HEEFT ZICHZELF
GESCHREVEN. IK WAS
SLECHTS HET MEDIUM.”**

Onmiddellijk ontstond de aandrang om daarop te rijmen. Op *mouw* rijmt *vrouw*, maar wat rijmt er in hemelsnaam op *agenda*? Ik kon niets beters bedenken dan *consequent, maar*

En zo ontstond regel twee: *Ze is misschien niet altijd consequent, maar ja, ze is een vrouw*

Oeps – seksisme-alarm! Maar ik kon al niet meer terug. Zo’n lekker rijm gooi je niet weg. Dus ik moest wel doorgaan op dat inconsequente vrouwengedrag:

Ze kan lachen om niks, huilen zonder verdriet.

Ze kan razen zonder reden, maar liegen kan ze niet.

Toen kwam het moment waarop ik toch echt moest bedenken waar deze tekst over zou moeten gaan, wilde ik eraan doorwerken. Waarom is de ik-persoon in dit lied er zo van overtuigd dat ‘zij’ niet kan liegen? Ik kon maar één ding bedenken: ze liegt dat het gedrukt staat, maar hij weigert dat onder ogen te zien. Hij kan het gewoon niet aan.

En zo ontstond er een tekst over een sukkel wiens vrouw hem vlak onder zijn neus bedriegt met een ander. Ik heb dat trouwens ook weleens onderzonden, maar dat is zo lang geleden dat ik daar zelf echt nooit een nummer over zou schrijven. Maar nogmaals: het lied heeft zichzelf geschreven. Ik was slechts het medium. ■